

64.

O víkendech korzujeme na bicyklech a posloucháme buskery u řeky. Vyfukujeme do rytmu pohody žvýkačkový bubliny a náplavka je tou nejrůžovější bublinou ve městě. Její břehy se zelenají jako pokojovky ve výlohách bohémských zašíváren, ve kterých se plazí neonový popínavky po zdech a na ramínkách stlučených z naplaveného dřeva se vznáší oblečení z nejlehčích materiálů, jaký jsem kdy viděla. Prý se perfektně hodí do australských horkých dní. Ty zatím znám jen z vyprávění, ale léto se nezadržitelně blíží, neb v mých děravých keckách už nezebe!

Žijeme v divočině. Vzrušující a pestrý. Betonová džungle stejně jako ta smaragdová nikdy nespí, jenže zatímco zvuky přírody mě nabíjí, hluk města mě začíná unavovat. Utíkám do parků, ale stromy a záhony opečované zahradníky přestávají léčit. Volají mě lesy a zarostlý meze. Postrádám úniky z města. V myšce slyším šumění vodopádů a k usínání si použítím dunění příboje z repráku. Kdykoli můžu, zavrtávám nohy do písku na městský pláži, ale toužím už vypadnout z klidný zátoky. K modru, co nemá hranic, k modru, co splývá s nebem v nekonečno. Stýská se mi po sirénách, který tančí pod útesy a ve svých krajkách z pěny schovávají delfíny a lachtany.

Chybí mi ten výhled. Chybí mi nadhled.

Tři a půl měsíce šetříme na auto a Míša mě konejší.

„Všechno bude, ale ne hned.“

Svoji železnou trpělivostí vyrovnává moji hlavu, která litá neustále v pejru. „Nemáš někdy chuť mě nechat uletět?“ ptám se a on se uculuje. „Já to mám na tobě rád,“ povídá. Je pragmatik — kromě auta by musel hledat i novou holku.

Všechno bude, ale ne hned. Já vím. Jenomže už nejsem zvyklá čekat. Jakmile mě chytne písnička v rádiu, nemusím napínat uši po zbytek dne, abych zaslechla její jméno. Kdykoli se chci podívat na film, pustím si ho online. Jídlo mi přivezou do hodiny, a když si vzpomenu za pět minut půlnoc, že něco

potřebuju, ráno to najdu v boxu. Neznám už nikoho, kdo skladuje hromady prádla na zašití — díry v látkách i v sobě teď látáme nákupem nového oblečení. Čas těšení se scvrknul z týdnů na hodiny.

Na nečekání se zvyká rychle a já mu zatím úplně nepropadla díky vzpomínkám. Na dětský pokoj plný nábytku z bazaru, který mamá skříňku po skříňce tapetovala. Na cesty vlakem se třemi přestupy, když jsme neměli auto. Na babiččiny příběhy, u kterých jsem usínala. Vyprávěla mi o slavnostních burtech v neděli, na který moji pra-prarodiče šetřili celý týden a pak je jedli po půlkách. Taky o dopisech, co posílal děda z vojny místo esemesek. Ze všech nejradši mám historku o tom, jak si spolu pořídili první rádio. „Přáli jsme si ho dlouho, až jednou děda povídá: ‚Any, když dáme úspory dohromady a budeme jíst celej tejden chleba, tak už si ho můžeme koupit!‘ No a my jsme si ho teda koupili a u toho chleba poslouchali tranzistorák.“

Věci a zážitky, co nemůžeme mít hned, jsou zpomalováky na rychlodráze konzumu. A ubývá jich. Patřím k poslední generaci, která neznala internet. Přeme se, od kolika let nechat děti řídit auta, ale od malička je necháváme napospas splašený dálnici života. Rychlost na ní se exponenciálně zvyšuje, jenže naše mozky se ještě nedávno plazily. Možná proto tolik z nich ztrácí kontrolu. Řítí se bez zpomalováků do zřícení a my pak jen posměšně odfrkneme: „Tyhle sněhový vločky. Pff, nic nevydrží.“

Nemít všechno hned je jako kopání základů. Těžká a otravná práce pro stabilnější dům. Nemít všechno hned je mrzutý „ted“ pro vděčnější „pak“.

Já vím. A stejně mi to pije krev.